

ЧАСТЬ ПЪРВА.*)

(Като са състои отъ едно само забѣлѣжаніа, които)

(принадлежатъ до това подченіе.)

Истината, и свършената исповѣдь не стои въ дѣлмыты, какъ-то Иуда е далъ само дѣлмы, и сребреници, нъ стои въ сѣлзы, и съкръшено сѣрдце, какъ-то е направилъ Петръ. Въ исповѣдь-та трѣбва да са кардатъ двѣ неща: едното е, да става безъ срамъ, и другото, да става безъ извиненіе; да не сме дрѣгы, а дрѣгы да са показваемы, кога kryemъ дѣшевныты наши прегрѣшеніа; да са срамѣваемы тогасъ, когато стрѣваемъ грѣха, а не, когато го исповѣдаваемъ предъ Бога, на когото намѣстникъ е Дѣховникътъ, който има уста, и не говори, ако и да има уши да слыша.

Като преминѣвалъ Сократъ презъ една улица въ Атины, зарнѣлъ едного неговъ ученикъ, като излизалъ отъ кѣщата на една блѣдница; юношата са засрамиралъ отъ лицето на учителя си, и са дрѣпнѣлъ, за да са скрие вътрѣ; о юноше, мѣ рѣкзалъ тогѣва Сократъ, не е срамота да излѣзешъ отъ такъва кѣща; срамота е да стоишь въ такъва кѣща. Ахъ! Христіанино, дѣламъ ти и азъ: не е срамота да излѣзешъ вънъ, сирѣчь, да излѣзешъ грѣха си въ исповѣдь-та си; срамота е да стоишь въ него, сирѣчь, да са kryeshъ отъ Дѣховника си. Великій Василиій дѣла: „Грѣхъ ѣ молчавѣемый болѣзнію неисцѣлѣемою ѣсть въ дѣшій.“ Я още и Сирахъ говори: Ѡдѣшій твоѣй не ѣ срамиса: ѣсть во стѣдъ наводѣщій грѣхъ, ѣ ѣсть стѣдъ, слава ѣ дарованіе.“(1) Нека не kryemъ себе си въ исповѣдь-та съ извиненіе, и да ѣкорѣваемъ дрѣгы; най-повѣче женыты, които са исповѣдатъ съ хыледы извиненіа, съ такызи; тѣ сичко дрѣго казватъ оскенъ грѣха си. Една отъ оныя жены, (кото е направилъ Богъ, за да вѣдѣтъ на клѣтыты си мѣжіе едно привременно мѣченіе), отишла, да обади мѣжъ си на царъ Гратіана; та казалла, че той е пѣница, разоритель, хѣлитель, крадликъ, прелюбо-

*) Отъ първата тѣа часть съ са намѣрилы само тѣа малкы забелѣжкы, за това са полагаатъ по междѣ точки, за да знае читателѣтъ на кое мѣсто е прѣжсното съдържаніе.

[1] Сирахъ гл. 4, ст. 24 и 25